

vedkommende Kontrolbestemmelser. Han siger saaledes: „Dommen, som indirekte ifølge § 6 vil føre til, at de paagældende, ikke umiddelbart i Kraft af Dommen, men ifølge en sig dertil sluttende administrativ Foranstaltning, blive indskrevne, straffer altsaa netop kun, fordi de gøre sig skyldige i noget, som man for Fremtiden vil have, de skulle lade være at gøre; man vil netop have, at de for Fremtiden skulle lade være at drive Utugt imod Forbud og uden Kontrol“. — Det er naturligtvis meget rigtigt, men Spørgsmaalet bliver da det: Er der nogen Sandsynlighed for, at de vedkommende Mennesker eller de allerfleste Mennesker ville kunne distingvere og skelne mellem disse fine Definitioner, nemlig mellem, hvad Justitsministeren kalder „umiddelbart i Kraft af Dommen“ og saa „ifølge en sig dertil sluttende administrativ Foranstaltning?“ Jeg tror det ikke. Om man nok saa meget siger: „Vi sige til vedkommende, at de ikke maa drive denne Næringsvej“, saa bliver dog Faktum, at de dog have Tilladelse til at gøre det, og — hvad der er Hovedsagen i denne Sag — der bliver ikke alene givet dem Tilladelse til at gaa den Vej, men man spørger saa godt som alle andre Veje for dem, naar det er kommen saa vidt med dem, at de ere indskrevne og komme ind under Bedtægterne.

Nu er der altsaa her, og det skal jeg slutte med, foreslaaet det Fremstridt, at de dog ikke mod deres Vilje kunne indlætted i offentlige Huse. Men jeg er rigtignok noget bange for, at Følgen, saa længe disse Huse bestaa, vil blive, at de fleste af de vedkommende Kvinder hellere ville vælge at indlægge sig i et af dem end underkaste sig de Straffebestemmelser, vi have foreslaaet. Jeg kan derfor ikke andet end udtale Haabet om, at den højtærede Justitsminister i Forbindelse med sine Politimyndigheder vil tage under Overvejelse, om vi ikke snarest mulig kunne komme til en fuldstændig Nedlæggelse af disse Huse, om vi ikke, selv om vi maa beholde den tvungne Visitation og tillige Indskrivningen, saa dog i alt Fald maatte kunne naa saa langt, at vi kom bort fra disse offentlige Huse. Jeg kan i denne Forbindelse ikke undlade at gøre opmærksom paa, at det, vi stemme ud af denne Lov, kom ind i Folketinget som en Formildelse af det, Justitsministeren havde foreslaaet, eller rettere som en Indskrænkning af det, som man antog, at Justitsministeren gennem Administrationen vilde foreslaa, nemlig tvungen Indlægning under alle Forhold. Justitsministeren satte sig bestemt imod det, og dog blev det vedtaget, som vi nu stemme ud. Han vilde altsaa være gaaet længere,

han vilde ikke have den Indskrænkning, som Folketinget vedtog. Den daværende Justitsminister var jo en Mand, som havde den størst mulige Respekt for den personlige Frihed og Menneskeværdighed, den størst mulige Respekt for de religiøse og sædelige Begreber og en Mand af den fineste Humanitet, men ikke desmindre stillede han sig paa det Standpunkt, naturligtvis fordi Politimyndighederne havde stillet sig derpaa; en Minister kan jo ikke være sagkyndig paa alle Omraader, han maa delvis rette sig efter dem, han maa støtte sig til. Det viser sig imidlertid, at det kunde gaa, uagtet den daværende Justitsminister ikke mente, at det kunde gaa, og jeg har derfor det Haab, at den højtærede nuværende Justitsminister vil mærke, at det gaar nok ogsaa med det, som vi her have foreslaaet, og at det skal bevirke, at Ministeren snart foreslaar at komme bort fra det nuværende. Om det er nødvendigt, at det sker ved Lovgivning, ved jeg ikke; de offentlige Huse ere jo for Resten i sin Tid oprettede ad administrativ Vej. — Der er, som sagt, af Rægerne flere og flere, der eksklere sig imod dem og sige, at de ere de værste Smittetilber; adskillige Huse ophæves af sig selv mange Steder og ophæves fra Dag til Dag Verden over. Om dem tror jeg, det er, at den berømte Professor Lavaley, der har taget saa ivrig Del i disse Diskussioner mod den lovordnede Kontrol med Uædeligheden, siger saaledes: „Historien fortæller om Saturnalier i Oldtiden i Asien, Grækenland og særlig i Rom, men intet Steds, hverken i Rom, Athen eller endog i Korinth har man dog set, at Staten aabnede offentlige Huse. Juvenal maler for os Messalina i Mattens Skygge — „s'y glissant à l'ombre de la nuit“ — men selv en Heliogabal har dog ikke indladt sig paa at være Patron — „no s'en est pas fait le patron“ — for den Slags Ting, saadan som i Virkeligheden efter Lavaleys Mening. Dvrighederne have indladt sig paa at være Patron paa disse Omraader. Det kan være at jeg ikke tør understreife alt, hvad han skriver om Prostitutionen, men paa dette Omraade tør jeg det, naar han skriver: „Selv om den regulerede Prostitution gaar en lige saa stor Garanti mod Sygdommene Udbredelse, som den bevislig er illusorisk vilde jeg dog ikke have den for den Pristhi jeg sætter vor Dvrigheds Værd, Rægernes Værdighed, Respekten for Ret, Respektlighed og Moralitet 100 Gange højere end den Sikkerhed, man her mener at kunne vinde mod saadanne Sygdomme.“

Det forekommer mig, at den ærede Ordfører har tillagt de Andragender, vi har